

[Schmidt.]

der det konservative Parti f. Eks. Derfor bliver det vort Krav, som det altid har været det, at vi i det mindste vil staa paa lige Fod med det gamle Land i den Retning, og dertil hører netop Gældsnedskrivning, og dertil hører Sikkerhed for, at det hele ikke gaar i Stykker, inden vi finder ud af det Uføre, vi er kommet ind i.

Jeg kan ikke lade være at henlede Opmærksomheden paa, som jeg saa ofte har gjort, at det bliver ved at være noget generende, og ikke blot noget generende, men ogsaa noget, der økonomisk skader os, at vi ikke har saa let ved at faa vore Tjenestefolk der, hvor vi altid har faaet dem, at vi ikke kan tage dem fra begge Sider; til den ene Side er der altid spærreret. Man skulde ikke være saa smaalig fra dansk Side at gøre det umuligt for os at faa Tjenestefolk ogsaa Syd fra. Det er en Ulempe, og det skader os ogsaa økonomisk; for det er dog klart, at naar vi ikke har Mulighed for at faa Folk fra den ene Side, men skal have dem alle fra den anden Side, er vi i de særlige Forhold, hvorunder vi lever, uheldigere stillet end andre Landsdele.

Jeg vil ogsaa gerne ved denne Lejlighed sige, at jeg synes, det strider lidt imod sunde Begreber, at man ikke kan have Besøg af sine Venner og sin Familie Syd fra, uden at man altid skal være lidt angst for, at de maa tilbage igen over Grænsen. Og hvorfor? Fordi de ikke godt kan lade være at tage fat med, hvad der er det eneste sunde og rigtige og anstændige, og hvad man jo gør paa Landet, naar man er paa Besøg der. Men vore Venner og vor Familie maa ikke gøre det, naar de er paa Besøg hos os; det er flere Gange hændt, at de er blevet transporteret over Grænsen af Politiet, fordi de tog fat som vi andre. Ja, men tager de andre, naar de er paa Besøg hos deres Familie og Venner paa deres Gaarde, maaske ikke fat? Hjælper de maaske ikke med, som vi plejer at gøre, men hvad vi ikke maa nu? Det strider mod alle sunde Begreber. Jeg synes ikke, man skulde være saa smaalig i Haandhævelsen af de Politibestemmelser, som man nu er. Ja, man kan nok smile ad det, men for os er det ikke en Smaating; der er saa mange Ting, som gør, at man hver Dag føler, at man lever i andre Forhold end andre Folk; Grænsen er meget mere følelig for os nu, end den var før Krigen, meget mere.

Paa det kulturelle Omraade ligger

Sagen saaledes, at vi kommer skridtvis fremad paa det Grundlag, som den danske Lovgivning, den danske Rigsdag har lagt. Jeg mener at vide, at den højtærede Undervisningsminister vil fremsætte et Lovforslag, der byder Muligheder for at komme frem paa Skoleomraadet, et Forslag, som jeg hilser med megen Tilfredshed. Jeg maa dog forbeholde mig at komme med supplerende Ændringer. Det er et Omraade, hvor man i det mindste kan se, at man kommer videre.

Jeg har endnu et Ønske, som jeg mener ogsaa vil blive tilfredsstillet, og som man allerede har taget fat paa at imødekomme. Der vil, for saa vidt jeg er rigtigt underrettet, af den højtærede Socialminister blive fremsat et Forslag om at ordne Krigsinvalidernæs og deres Enkers Forhold. De er jo blevet ordnet før, Danmark har uden Tvivl vist god Villie i den Retning, og man kan være sikker paa, at den højtærede Minister ogsaa nu, naar de skal nyordnes, vil vise denne gode Villie. Men jeg tror dog, der er Grund til en Appel til den danske Rigsdag om, at den netop nu, da vi har Verdenskrigen mere paa Afstand, ikke glemmer at sørge for dem, der har baaret og stadig bærer Krigens Byrder mere end nogen andre, paa en rundhaandet Maade. Der er mange Ting, der har vist sig at være utilstrækkelige i Tidens Løb, og jeg haaber, at man vil tilfredsstille de Ønsker, der kommer i den Retning fra dem, der særlig lider under Krigens Følger.

Der er endnu en Kategori, der ikke er tilfreds med den Ordning, der har fundet Sted. Det er de ikke saa faa Mennesker, der har været forsikrede i tyske Kasser mod Invaliditet og Alderdom, og som nu kom til Danmark. Det blev paalagt Danmark at sørge for, at disse Forhold blev ordnet. Tyskland maatte betale bestemte Kontingenter; det blev ikke meget, fordi Marken jo ingenting var værd, men noget. Nu ved jeg nok, at Danmark mener, at de maa være godt tilfredse med, at de er kommet ind under den danske Sociallovgivning og kan nyde godt af den, men det er ikke nok, det er de ikke tilfredse med. Og det har de vel Grund til ikke at være tilfredse med. De har jo nemlig ved deres egne Bidrag og deres egne Ofre sikret sig bestemte Rettigheder, som de nu ikke saadan uden videre vil give Slip paa, og de venter, at de kan blive ved i denne Linie og sikre sig disse Rettigheder. Saaledes er det blevet ordnet i de østlige Provinser,